

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2008. május 8.*

A C-304/06. P. sz. ügyben,

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2006. július 13-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

az **Eurohypo AG** (székhelye: Eschborn [Németország], képviselik: C. Rohnke és M. Kloth, ügyvédek, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek

a másik fél az eljárásban:

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselek: G. Schneider és J. Weberndörfer, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: német.

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, A. Tizzano (előadó), A. Borg Barthet, M. Ilešič és E. Levits bírák,

főtanácsnok: V. Trstenjak,
hivatalvezető: J. Swedenborg tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2007. október 4-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2007. november 8-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ Fellebbezésével az Eurohypo AG (a továbbiakban: a fellebbező) az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-439/04. sz., Eurohypo kontra OHIM (EUROHYPO) ügyben 2006. május 3-án hozott azon ítéletének (EBHT 2006., II-1269. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság elutasította a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsának (az R 829/2002-4. sz. ügyben) 2004. augusztus 6-án hozott határozata (a továbbiakban: per tárgyat képező határozat) ellen benyújtott keresetét.

- 2 A per tárgyát képező határozatban az OHIM megtagadta az EUROHYPO szömegjelölésnek a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás (a továbbiakban: Nizzai Megállapodás) szerinti 36. osztályba tartozó, „[p]énzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás [...]” leírásnak megfelelő szolgáltatások tekintetében közösségi védjegyként történő lajstromozását.

Jogi háttér

- 3 Az 1994. december 22-i 3288/94/EK tanácsi rendelettel (HL 1994. L 349., 83. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 185. o.) módosított, a közösségi védjegről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.; a továbbiakban: 40/94 rendelet) 7. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A megjelölés nem részesülhet védjegyvoltalomban, ha

[...]

b) nem alkalmas a megkülönböztetésre;

c) kizárólag olyan jelekből vagy adatokból [helyesen: megjelölésekből vagy jelzésekből] áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak;

d) kizárólag olyan jelekből vagy adatokból [helyesen: megjelölésekből vagy jelzésekéből] áll, amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve a tisztességes üzleti gyakorlatban állandóan és szokásosan alkalmaznak;

[...]

(2) Az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn.

[...]”

4 A 40/94 rendelet 38. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha a megjelölés a 7. cikk alapján a közösségi védjegybejelentésben foglalt árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások vagy azok egy része tekintetében nem részesülhet védjegyoltalomban, a bejelentést ezen áruk, illetve szolgáltatások tekintetében el kell utasítani.”

5 A 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondata kimondja, hogy:

„A Hivatal [OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja; [...]”

A jogvita előzményei

- 6 2002. április 30-án a fellebbező az EUROHYPO szómegjelölés Nizzai Megállapodás szerinti 36. osztályba tartozó, alábbi leírásnak megfelelő szolgáltatások tekintetében történő lajstromozása iránti kérelemmel fordult az OHIM-hoz:

„pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás, pénzügyi elemzés, beruházások, biztosítás”.

- 7 Miután a védjegy-bejelentési kérelmet az OHIM elbírálója 2002. augusztus 30-i határozatával, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja, valamint (2) bekezdése alapján elutasította, a fellebbező ez ellen fellebbezést nyújtott be az OHIM-nál.

- 8 A per tárgyát képező határozatban az OHIM részben helyt adott a fellebbezésnek, és az elbíráló határozatának a „pénzügyi elemzés, beruházások, biztosítás” szolgáltatásokra vonatkozó részét hatályon kívül helyezte.

- 9 A 36. osztályba tartozó többi szolgáltatás, nevezetesen a „pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás” tekintetében viszont elutasította a fellebbezést.

- 10 Lényegét tekintve az OHIM úgy ítélte meg, hogy az „EURO” és a „HYPO” alkotóelem a fent említett öt szolgáltatás sajátosságainak közvetlen jelöléseként is értelmezhető, és hogy a két alkotóelem egyetlen szóvá történő összekapcsolása nem teszi a védjegyet kevésbé leíró jellegűvé. Következésképpen úgy vélte, hogy az EUROHYPO

szómegjelölés a „[p]énzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás” tekintetében leíró jellegű, és ezért a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében, legalábbis a német nyelvű országokban, nem alkalmas a megkülönböztetésre, és az említett rendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében ez elegendő az oltalom megtagadásának indokolására.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 11 2004. november 5-én a fellebbező a per tárgyát képező határozat hatályon kívül helyezése iránt keresetet nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz. Keresetének alátámasztásaként két jogalapra, a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdése első mondatának megsértésére, valamint 7. cikkének (1) bekezdése b) pontjának megsértésére hivatkozott.

- 12 A 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdése első mondatának megsértésére alapított első jogalapjával a fellebbező arra hivatkozott, hogy a per tárgyát képező határozatban az OHIM nem vizsgálta kimerítő jelleggel az „EUROHYPO” szómegjelölés közönség általi észlelését.

- 13 Az Elsőfokú Bíróság elutasította ezt a jogalapot, azt állapítva meg – a megtámadott ítélet 20. pontjában –, hogy:

„[...] az a tény, hogy a fellebbezési tanács kellőképpen meggyőzőnek találta az „euro” és a „hypo” alkotóelem, valamint az „eurohypo” kifejezés leíró jellegét ahhoz, hogy a lajstromozás megtagadása mellett döntsön, illetve hogy nem végzett további keresést, nem ellentétes a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondatával”.

- 14 A második jogalapjával a fellebbező arra hivatkozott, hogy az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa – azáltal, hogy úgy vélte, hogy az EUROHYPO szómegjelölés leíró jellegű a szóban forgó pénzügyi szolgáltatások tekintetében – megsértette a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját.
- 15 A per tárgyát képező határozat alapját illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 41., 43. és 44. pontjában először is kiemelte, hogy:

„41 Az OHIM állításával ellentétben a megtámadott határozat 12. és azt követő pontjaiból az következik, hogy az EUROHYPO szómegjelölés védjegy-bejelentési kérelmét a „pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás” szolgáltatások tekintetében elutasító határozat csak a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját vette figyelembe. Ugyanakkor a 13–16. pontban kifejtett elemzés, amely az elutasító határozatot alátámasztja, az EUROHYPO szómegjelölés leíró jellegére vonatkozik.

[...]

43 Mindazonáltal egyértelmű átfedés van az említett rendelkezés b)–d) pontjában felsorolt kizáró okok alkalmazási területe között [...].

44 A Bíróság és az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatából következően az a szómegjelölés, amelyik a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontja értelmében áruk vagy szolgáltatások jellemzőit írja le, ebből adódóan szükségszerűen

nem alkalmas a megkülönböztetésre ezen áruk és szolgáltatások vonatkozásában ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében [...].”

- 16 Az Elsőfokú Bíróság ezt követően a megtámadott ítélet 45. pontjában rámutatott arra, hogy:

„[...] a [per tárgyát képező] határozat jogszerűségének értékelése annak a vizsgálatát jelenti, hogy a fellebbezési tanács bizonyítani tudta-e az EUROHYPO szómegjelölés leíró jellegét a 36. osztályba tartozó „pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás” szolgáltatások tekintetében. Amennyiben igen, a lajstromozás megtagadása a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának és ugyanezen rendelet c) pontjának egyidejű jogszerű alkalmazásából következik, és a [per tárgyát képező] határozatot helyben kell hagyni. [...]”

- 17 Az Elsőfokú Bíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy az EUROHYPO szómegjelölés a szóban forgó szolgáltatások tekintetében leíró jellegű-e.

- 18 Először is, a megtámadott ítélet 51. és 52. pontjában, megállapította, hogy az OHIM helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az EURO és a HYPO alkotóelemek – külön-külön vizsgálva – leíró jellegűek a szóban forgó szolgáltatások tekintetében.

- 19 Másodszor, az Elsőfokú Bíróság azt vizsgálta, hogy az EUROHYPO szómegjelölést alkotó elemek leíró jellege fennáll-e az összetett szó tekintetében is. A megtámadott ítélet 55. pontjában igenlő következtetésre jutott ezt illetően, a következő indokok alapján:

„55 Jelen esetben egyrészt az EUROHYPO szómegjelölés két leíró jellegű alkotóelemből képzett egyszerű összetétel, amely nem kelt kellően eltávolodott

benyomást az öt alkotó elemek egyszerű összetétele által keltett benyomástól ahhoz, hogy meghaladja az említett elemek összességét. Másrészt a felperes nem bizonyította, hogy ez az összetett szó a mindennapi nyelvhasználatban bevetté vált volna, illetve hogy saját jelentésre tett volna szert. Épp ellenkezőleg: azt állítja, hogy az EUROHYPO szómegjelölést a német nyelvben nem használják a pénzügyi szolgáltatások leírására.”

- 20 Egyébként az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 56. pontjában azt állapította meg, hogy a Bíróság C-383/99. P. sz., Procter & Gamble kontra OHIM, ún. Baby-dry-ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítéletében (EBHT 2001., I-6251. o.) kifejtett megoldás nem vehető át a jelen esetben, mivel:

„[...] [az] említett ügyben szereplő szószerkezet kitalált szó volt, amely szerkezetének köszönhetően szokatlan volt, ez viszont az EUROHYPO szómegjelölésről nem mondható el.”

- 21 Ennek eredményeként az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 57. pontjában az alábbi következtetésre jutott:

„A fellebbezési tanács [...] jogszerűen állapította meg, hogy az EUROHYPO szómegjelölés a 36. osztályba tartozó „pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás” szolgáltatások tekintetében leíró jellegű, és ezáltal nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Ebből következően – a 45. pontban kifejtetteknek megfelelően – nem kell megvizsgálni, hogy a fellebbezési tanács hivatkozott-e egyéb okokra annak megállapításakor, hogy a bejelentett megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.”

- 22 Végül, a megtámadott ítélet 58. pontjában az Elsőfokú Bíróság elfogadhatatlannak minősítette a védjegy intenzív használatára alapított jogi érvet, azzal az indokkal, hogy arra első alkalommal az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkoztak.

23 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság a keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei

24 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– helyezze hatályon kívül a vitatott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

25 Az OHIM azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és kötelezze a fellebbezőt a költségek viselésére.

A fellebbezésről

26 Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező két – a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondatának, illetve 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított – jogalapra hivatkozik.

Az első jogalapról

A felek érvei

- 27 Első jogalapjával a fellebbező arra hivatkozik, hogy a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondata alapján az OHIM-nak alapos vizsgálatot kell végeznie annak bizonyossággal történő megállapíthatósága érdekében, hogy vannak-e lajstromozást kizáró okok. Márpedig a jelen esetben az OHIM szerinte mindössze arra szorítkozott, hogy az „EURO” és a „HYPO” alkotóelemek leíró jellegét vizsgálta meg külön-külön, anélkül hogy ténybeli megállapításokat tett volna az EUROHYPO szóvédjegy egészét illetően.
- 28 Ezenfelül a fellebbező azt rója fel az OHIM-nak, hogy az keresést végzett az interneten az „EUROHYPO” védjegyre vonatkozóan, és tudatosan figyelmen kívül hagyta a keresés azon eredményeit, amelyek nem azt bizonyították, hogy e védjegyet leíró jelleggel használják. Ily módon az OHIM eltorzította a tényeket.
- 29 Az Elsőfokú Bíróság ennél fogva szerinte tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításával, hogy az interneten az EUROHYPO védjegy leíró jellegére vonatkozóan végzett keresésre való hivatkozás hiánya a per tárgyát képező határozat indokolásában nem ellentétes a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondatával.
- 30 Az OHIM erre válaszul úgy érvel, hogy rá nem vonatkoznak a kötött bizonyítási rendszer szabályai. Különösen a bizonyítékok szabad mérlegelésének elve alapján az OHIM dönthet a saját meggyőződése alapján, ha úgy véli, hogy valamely tény valósnak bizonyult. Ennél fogva ha úgy véli, hogy kellő számú bizonyíték áll rendelkezésre a határozat meghozatalához, akkor nem köteles kutatásokat és elemzéseket végezni.

- 31 Egyébiránt az OHIM hangsúlyozza, hogy valamely újonnan alkotott kifejezés leíró jellegű használata nem képezi szempontját a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontja alkalmazásának, és ezért nem róható fel a fellebbezési tanácsnak az, hogy arról nem tett említést.

A Bíróság álláspontja

- 32 Először is megállapítandó, hogy első jogalapjával, még ha az formálisan téves jogalkalmazásra is hivatkozik, a fellebbező lényegében a tények Elsőfokú Bíróság általi mérlegelését vitatja, különösen egyes olyan tények bizonyító erejét, amelyek alapján az Elsőfokú Bíróság arra a következtésre jutott, hogy az OHIM nem volt köteles további kutatást végezni, hiszen kellőfokú bizonyosságot szerzett az EUROHYPO szó, illetve az „EURO” és a „HYPO” alkotóelemek leíró jellegét illetően.
- 33 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat alapján a Bíróság ténymegállapítást nem tehet, illetve főszabály szerint az Elsőfokú Bíróság által e tények alátámasztásaként elfogadott bizonyítékok megvizsgálására sem jogosult. Mivel ezeket a bizonyítékokat az előírásoknak megfelelően szerezték be, illetve a bizonyítási teherre és a bizonyításra vonatkozó eljárási szabályokat és általános jogelveket tiszteletben tartották, az Elsőfokú Bíróság feladata az előterjesztettek értékelése. Ez az értékelés – e tények elferdítésének esetét kivéve – nem minősül a Bíróság felülvizsgálata alá tartozó jogkérdésnek (lásd ebben az értelemben a C-185/95. P. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1998. december 17-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-8417. o.] 24. pontját; a C-40/03. P. sz., Rica Foods kontra Bizottság ügyben 2005. július 14-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-6811. o.] 60. pontját; és a C-551/03. P. sz., General Motors kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-3173. o.] 52. pontját).

34 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a bizonyítékok elferdítéséről van szó, amikor anélkül, hogy új bizonyítékokhoz kellene fordulni, a fennálló bizonyítékok értékelése nyilvánvalóan hibás (a Bíróság C-229/05. P. sz., PKK és KNK kontra Tanács ügyben 2007. január 18-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-439. o.] 37. pontja, valamint C-326/05. P. sz., Industrias Químicas del Vallés kontra Bizottság ügyben 2007. július 18-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-6557. o.] 60. pontja).

35 Márpedig megállapítandó, hogy a jelen jogalap keretében a fellebbező az OHIM által a per tárgyát képező határozatban felhozott tények elemzését, és ezen belül is főként az említett elemzés állítólagosan hiányos jellegét támadja. Ezzel szemben viszont nem bizonyítja, és nem is állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a bizonyítékokat nyilvánvalóan tévesen értékelte volna.

36 Ennélfogva az első jogalapot elfogadhatatlannak kell minősíteni.

A második jogalapról

37 Második jogalapjával a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjának értelmezése során tévesen alkalmazta a jogot. E jogalap három különböző részre tagozódik.

38 A jogalap első részében a fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az nem vette figyelembe az EUROHYPO védjegy által keltett összbemomást. A második részben arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a 40/94 rendelet

7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjában foglalt lajstromozást kizáró okokat. Végül a harmadik részt illetően pedig a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság helytelenül alkalmazta a fent hivatkozott Baby-dry-ügyben kialakított elveket.

A második jogalap első részéről

– A felek érvei

³⁹ A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság kizárólag az EURO és a HYPO alkotóelemek leíró jellegét elemezte, külön-külön, és nem végezte el ezen túlmenően a védjegy által keltett összbenyomás vizsgálatát. Véleménye szerint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben abból a vélelemből indult ki, hogy ha valamely védjegyet alkotó elemek leíró jellegűek, akkor főszabály szerint a védjegy egésze is leíró jellegű lesz.

⁴⁰ Az OHIM vitatja ezt az érvelést, és azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság indokolásának egy része pontosan a védjegy egészének leíró jellegét vizsgálja közvetlenül és konkrétan, és nem csupán vélelmen alapul.

– A Bíróság álláspontja

- 41 Az olyan összetett szóból álló védjegyeket illetően, mint amilyen a jelen ügybeli is, a védjegy megkülönböztető képességének értékelése nem korlátozódhat az azt alkotó szavak vagy alkotóelemek külön-külön végzett elemzésére, hanem annak minden esetben azon kell alapulnia, hogy az érintett közönség hogyan fogja fel az említett védjegyet, és nem azon a vélelmen, hogy az önmagukban megkülönböztetésre alkalmatlan alkotóelemek összekapcsolása sem eredményezhet megkülönböztető képességet (lásd ilyen értelemben a Bíróság C-329/02. P. sz., SAT.1 kontra OHIM ügyben 2004. szeptember 16-án hozott ítéletének [EBHT 2004., I-8317. o.] 35. pontját). Valójában az a körülmény önmagában, hogy ezen alkotóelemek mindegyike, külön-külön vizsgálva, alkalmatlan a megkülönböztetésre, nem zárja ki azt, hogy azok összekapcsolása viszont már megkülönböztető képességet eredményezhet (a Bíróság C-37/03. P. sz., BioID kontra OHIM ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-7975. o.] 29. pontja).
- 42 A megtámadott ítélet 54. pontjában az Elsőfokú Bíróság helyesen ítélte meg úgy, hogy valamely összetett szóból álló védjegy megkülönböztető képességének értékeléséhez nem csupán a védjegyet alkotó különféle elemeket kell vizsgálni, hanem magát a védjegyet is, egészében.
- 43 Igaz, hogy az említett 54. pontban az Elsőfokú Bíróság megerősítette, hogy az olyan összetett szóból álló védjegy, amely alkotóelemeinek mindegyike leíró jellegű a védjegybejelentésben foglalt áruk és szolgáltatások jellemzői tekintetében, maga is leíró jellegű ezen áruk vagy szolgáltatások jellemzői tekintetében.
- 44 Mindenesetre ez a megállapítás nem érintette az Elsőfokú Bíróság erre vonatkozó vizsgálatát, hiszen ez utóbbi nem csupán arra szorítkozott, hogy másodlagosan a bejelentett védjegy egésze által keltett benyomást is megvizsgálja, hanem indokolásának egy részét – összetett szóból álló védjegyről lévén szó – a megjelölésnek mint egésznek tulajdonítható megkülönböztető képesség értékelésének szentelte.

- 45 Az Elsőfokú Bíróság ugyanis a megtámadott ítélet 55. pontjában úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó védjegy nem kelt kellően eltávolodott benyomást az őt alkotó elemek egyszerű összetétele által keltett benyomástól ahhoz, hogy meghaladja az említett elemek összességét, továbbá hogy a felperes nem bizonyította, hogy ez az összetett szó a mindennapi nyelvhasználatban bevetté vált volna, illetve hogy saját jelentésre tett volna szert.
- 46 Egyebekben az említett ítélet 56. pontjában az Elsőfokú Bíróság azt vizsgálta, hogy vajon a szóban forgó védjegy olyan kitalált szó-e, amely szokatlan szerkezetű, és arra a következtetésre jutott, hogy ez nem mondható el róla.
- 47 Végül a megtámadott ítélet 57. pontjában az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy az „EUROHYPO” védjegy, egészében vizsgálva, a szóban forgó szolgáltatások tekintetében leíró jellegű.
- 48 Ennélfogva nem róható fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy nem vizsgálta azt, hogy a védjegy egészében leíró jellegű-e, vagy hogy azt csak másodlagosan vizsgálta volna.
- 49 Következésképpen a második jogalap első részét, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

A második jogalap második részéről

– A felek érvei

- 50 A fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazott a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján végzett vizsgálathoz olyan

kritériumot, amely csak az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alkalmazásánál releváns. Szerinte ugyanis az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy egy leíró jellegű alkotóelemekből álló védjegy akkor felel meg a lajstromozáshoz szükséges feltételeknek, ha a kérdéses szó a mindennapi nyelvhasználatban bevetté vált, és ezáltal saját jelentésre tett szert, miközben a fellebbező szerint e kritérium csak az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazása szempontjából releváns.

51 A fellebbező továbbá kiemeli, hogy még ha igaz is, hogy van átfedés a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában felsorolt alkalmazási esetek között, ez azonban még nem menti fel az Elsőfokú Bíróságot az alól, hogy az e rendelkezések által elérni kívánt különböző közérdekű célokra figyelemmel, önálló módon értelmezze a kizáró okokat.

52 Az OHIM ezen érvekre akként válaszol, hogy emlékeztet arra, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) és c) pontja rendelkezéseinek alkalmazási köre egybeesik, és emiatt a leíró jellegű megjelölések általában e két rendelkezés hatálya alá tartoznak.

53 Az OHIM szerint az a tény, hogy a szóban forgó rendelkezések különböző közérdekű célokat szolgálnak, nem vonja maga után a leíró jelleg szóban foglalt rendelkezés szerinti fogalmának eltérő értelmezését. Ennélfogva véleménye szerint az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezésekor.

– A Bíróság álláspontja

54 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság egy alkalommal rámutatott arra, hogy bizonyos átfedés van a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b)–d) pontjában

felsorolt, a védjegy lajstromozását feltétlen kizáró okok alkalmazási köre között (lásd analógiaként a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv [HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.] 3. cikke (1) bekezdésének azonos rendelkezéseit illetően a C-363/99. sz. Koninklijke KPN Nederland ügyben 2004. február 12-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-1619. o.] 67. pontját és a C-265/00. sz. Campina Melkunie ügyben 2004. február 12-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-1699. o.] 18. pontját), azonban az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésében felsorolt lajstromozást kizáró okok egymástól függetlenek, és önálló vizsgálatot igényelnek (lásd a C-456/01. P. és C-457/01. P. sz., Henkel kontra OHIM ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5089. o.] 45. pontját; a C-64/02. P. sz., OHIM kontra Erpo Möbelwerk ügyben 2004. október 21-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-10031. o.] 39. pontját és a C-173/04. P. sz., Deutsche SiSi Werke kontra OHIM ügyben 2006. január 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-551. o.] 59. pontját).

- 55 A Bíróság korábban már szintén kimondta, hogy az említett kizáró okokat a mindegyikük mögött meghúzódó közérdek tükrében kell értelmezni. A valamennyi kizáró ok vizsgálata során figyelembe vett közérdek eltérő megítéléseket jeleníthet meg, sőt kell, hogy megjelenítsen a szóban forgó kizáró ok tekintetében (lásd a fent hivatkozott Henkel kontra OHIM ügyben hozott ítélet 45. és 46. pontját, a C-329/02. P. sz., SAT.1 kontra OHIM ügyben 2004. szeptember 16-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-8317. o.] 25. pontját és a fent hivatkozott BioID kontra OHIM ügyben hozott ítélet 59. pontját).
- 56 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja mögött meghúzódó közérdek fogalma nyilvánvalóan összemosódik a védjegy azon alapvető funkciójával, amely biztosítja a fogyasztó vagy a végső felhasználó számára a védjeggel jelölt áru vagy szolgáltatás származásának azonosíthatóságát, lehetővé téve számára, hogy összetévesztés veszélye nélkül meg tudja különböztetni azokat a máshonnan származó áruktól vagy szolgáltatásoktól (lásd a fent hivatkozott SAT.1 kontra OHIM ügyben hozott ítélet 23. és 27. pontját, valamint a fent hivatkozott BioID kontra OHIM ügyben hozott ítélet 60. pontját).
- 57 Márpedig a jelen esetben az Elsőfokú Bíróság által kifejtett érvelés a jelen ítélet 54–56. pontjában felidézett elvek téves értelmezéséből ered.

- 58 Megjegyzendő ugyanis, hogy a megtámadott ítélet 45., 54., 55. és 57. pontja szerint az Elsőfokú Bíróság az EUROHYPO védjegy megkülönböztető képességét kizárólag annak a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett leíró jellege elemzésén keresztül értékelte. Következésképp ez az ítélet egyáltalán nem tartalmazza az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt kizáró ok önálló vizsgálatát, amelynek alapján ugyanakkor az Elsőfokú Bíróság az elsőfokon – a per tárgyát képező határozattal szemben – előterjesztett kereseti kérelem második jogalapját elutasította.
- 59 Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság az EUROHYPO védjegyet úgy vizsgálta, hogy elmulasztotta – különösen – a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontja által konkrétan védeni kívánt közérdek figyelembevételét, azaz a védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások származása azonosíthatóságának biztosítását.
- 60 Egyébként ezen elemzés során az Elsőfokú Bíróság téves kritériumot alkalmazott annak értékelésénél, hogy a szóban forgó védjegy lajstromozható-e.
- 61 E kritérium alapján a leíró jellegű elemkekből álló védjegy megfelelnet a lajstromozáshoz szükséges feltételeknek, ha a szó a mindennapi nyelvhasználatban bevetté vált, és ennélfogva önálló jelentésre tett szert. Márpedig ez a kritérium a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontja szempontjából releváns, és nem ugyanezen rendelkezés b) pontjának értelmezése szempontjából.
- 62 Ugyanis bár az említett kritérium elősegíti annak kizárását, hogy valamely védjegyet áruk és szolgáltatások leírására használjanak, nem teszi lehetővé annak eldöntését, hogy valamely védjegy képes-e biztosítani a fogyasztó vagy a végső felhasználó számára a védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások származásának azonosíthatóságát.

- 63 E körülményekre tekintettel a fellebbező megalapozottan állítja, hogy a megtámadott ítélet jogi hibában szenved a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezését illetően.
- 64 Az előbbiekből következően a megtámadott ítéletet – anélkül, hogy a fellebbezés második jogalapjának harmadik részét szükséges lenne vizsgálni – hatályon kívül kell helyezni abban a részében, amelyben az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa nem sértette meg a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amikor a per tárgyát képező határozattal elutasította az „EUROHYPO” szözerkezet közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmet a Nizzai Megállapodás szerinti 36. osztályba tartozó, „[p]énzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás [...]” tekintetében.

Az Elsőfokú Bíróság előtti keresetről

- 65 A Bíróság alapokmánya 61. cikke első bekezdése második mondatának értelmében a Bíróság az Elsőfokú Bíróság határozatának hatályon kívül helyezése esetén a jogvitát érdemben maga döntheti el, amennyiben a per állása azt megengedi. A jelen ügyben ez a helyzet.
- 66 Bevezetésként kiemelendő, hogy miként az a jelen ítélet 56. pontjából is következik, valamely védjegy megkülönböztető képessége a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmében azt jelenti, hogy a védjegy lehetővé teszi a védjegybejelentésben szereplő árunak adott vállalkozástól származóként történő azonosítását, és így ennek az árunak más vállalkozások áruitól való megkülönböztetését (lásd a fent hivatkozott Henkel kontra OHIM ügyben hozott ítélet 34. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

67 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból következően a megkülönböztető képességet egyrészt a védjegybejelentésben szereplő árukra és szolgáltatásokra tekintettel, másrészt az érintett vásárlóközönség észlelésére tekintettel kell értékelni (a C-473/01. P. és C-474/01. P. sz., Procter & Gamble kontra OHIM ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5173. o.] 33. pontja, valamint a C-25/05. P. sz., Strock kontra OHIM ügyben 2006. június 22-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-5719. o.] 25. pontja).

68 A jelen ügyben megállapítandó, hogy miként arra a fellebbezési tanács is rámutatott a per tárgyát képező határozatban, és ezt a fellebbező sem vitatta, a szóban forgó szolgáltatások a fogyasztók összességét célozzák. Ezenfelül bizonyos, hogy a feltétlen kizáró ok csak az Európai Unióban beszélt nyelvek egyikével – nevezetesen a német nyelvvel – kapcsolatban merült fel. Következésképpen az a célközönség, amelynek tekintetében a védjegy megkülönböztető képességét értékelni kell, németül beszélő, szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztókból áll.

69 Márpedig ahogyan arra OHIM azt a per tárgyát képező határozatban helyesen rámutatott, az érintett közönség, a védjegybejelentésben foglalt területen, az EUROHYPO szómegjelölést úgy érti, mint amely egészében véve és általános jelleggel dologi jogi biztosítékokat igénylő pénzügyi szolgáltatásokra, különösen az európai Gazdasági és Monetáris Unió devizanemében fizetett jelzaloghitelekre utal. Ezenkívül egyetlen többletelem sem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a mindennapos és szokásos EURO és HYPO alkotóelemekből álló összetétel szokatlan jellegű lenne, vagy önálló jelentése lenne, amely az érintett közönség képzetében megkülönböztetné a fellebbező szolgáltatásait mások szolgáltatásaitól. Ezért az érintett közönség a szóban forgó védjegyet úgy fogja fel, mint amely a védjeggyel jelölt szolgáltatásokra vonatkozóan nyújt információt, és nem amely a szóban forgó szolgáltatások származását jelöli.

- 70 Ebből következően a bejelentett védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében. Ilyen feltételek mellett a fellebbezőnek a per tárgyát képező határozattal szemben benyújtott keresetét el kell utasítani.

A költségekről

- 71 A Bíróság eljárási szabályzatának 122. cikke értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.
- 72 Ugyanezen eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a értelmében, amely az említett eljárási szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pereszes tes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőt, mivel pereszes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a két eljárás költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) Hatályon kívül helyezi az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-439/04. sz., Eurohypo kontra OHIM [EUROHYPO] ügyben 2006. május**

3-án hozott ítéletét, abban a részében, amelyben az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága azt állapította meg, hogy Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsa nem sértette meg az 1994. december 22-i 3288/94/EK tanácsi rendelettel módosított, a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amikor (az R 829/2002-4. sz. ügyben) 2004. augusztus 6-án hozott határozatával elutasította az „EUROHYPO” szövszerkezet közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmet a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 36. osztályba tartozó, „[p]énzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás [...]” tekintetében.

- 2) A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsának (az R 829/2002-4. sz. ügyben) 2004. augusztus 6-án hozott határozata elleni keresetet elutasítja.

- 3) A Bíróság az Eurohypo AG-t kötelezi mind az Elsőfokú Bíróság mind a Bíróság előtti eljárás költségeinek viselésére.

Aláírások